

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 329/2010-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. K., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. S., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 256/09 z 11. augusta 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2009 doručená sťažnosť Ing. D. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 256/09 z 11. augusta 2009.

Ku skutkovému stavu, ktorý je príčinou podania sťažnosti, sťažovateľka uviedla, že je žalovanou v konaní o zaplatenie sumy 11 462 € vedenom Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“). Okresný súd vydal 27. apríla 2009 platobný rozkaz sp. zn. 31 Ro/212/2009, ktorým ju zaviazal na zaplatenie žalovanej istiny a trov konania. Sťažovateľka proti platobnému rozkazu podala odpor, preto jej okresný súd uznesením sp. zn. 31 Ro/212/2009 z 18. júna 2009 uložil zaplatiť súdny poplatok v sume 687,50 €. Dňa 15. júla 2009 podala sťažovateľka *„odvolanie proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku za podaný odpor..., v ktorom súčasne požiadala o odpustenie súdneho poplatku“*. Krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 256/2009 z 11. augusta 2009 rozhodol, že sťažovateľke nepriznáva oslobodenie od súdnych poplatkov. Sťažovateľka súdny poplatok za podaný odpor napokon zaplatila, čo urobila podľa jej vyjadrenia len z toho dôvodu, aby zabránila správoplatneniu platobného rozkazu. Bola však schopná urobiť to iba tak, že si peňažné prostriedky požičala.

Podľa názoru sťažovateľky krajský súd mal rozhodnúť o jej odvolaní proti uzneseniu okresného súdu, ktorým jej bolo uložené zaplatiť súdny poplatok, a o jej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov mal rozhodnúť v prvom stupni okresný súd. Sťažovateľka poukazuje tiež na to, že do podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo rozhodnuté o jej odvolaní proti uzneseniu okresného súdu, ktorým jej bolo uložené zaplatiť súdny poplatok za podaný odpor.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka cituje platnú právnu úpravu [§ 9, § 10 ods. 1, § 138 ods. 1, § 218, § 219, § 220 a § 221 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)] a konštatuje, že krajský súd svojím postupom *„prelomil“* citované zákonné ustanovenia, a to tým, že:

- o jej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov rozhodol ako súd prvostupňový,
- nerozhodol o jej odvolaní proti uzneseniu okresného súdu, ktorým jej bolo uložené zaplatiť súdny poplatok za podaný odpor,

- jej nepriznal oslobodenie od súdneho poplatku za podaný odpor, hoci podľa nej boli splnené zákonné podmienky.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vo veci konal a následne vydal tento nález:

„1. Krajský súd v Bratislave Uznesením 6 Co 256/09 z 11. 8. 2009, ktorým nepriznal sťažovateľke ako žalovanej oslobodenie od súdnych poplatkov, porušil jej základné právo zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru.

2. Ing. D. K. sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 1.315,56 €, ktoré jej je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd Bratislava je povinný uhradiť Ing. D. K. trovy konania v sume 295,95 € (za dva úkony právnej pomoci a paušál včítane DPH) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jej právneho zástupcu JUDr. J. S...“

Ústavný súd si v rámci prípravy predbežného prerokovania predmetnej veci vyžiadal stanovisko krajského súdu k podanej sťažnosti. Predsedníčka krajského súdu v prípise sp. zn. Spr. 3622/2009 zo 16. novembra 2009 okrem iného uviedla:

«V predmetnej veci súd prvého stupňa uznesením sp. zn. 31 Ro 212/2009 zo dňa 18. 06. 2009, uložil žalovanej – Ing. D. K., povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podaný odpor proti platobnému rozkazu v sume 687,50 eur.

Podaním zo dňa 15. 07. 2009, označeným ako „odvolanie“, žalovaná navrhla, aby jej bolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Toto podanie žalovanej odvolací súd podľa jeho obsahu (ustanovenie § 41 ods. 2 O. s. p.), posúdil ako návrh na priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov podľa ustanovenia § 138 ods. 1 O. s. p.

Odvolací súd uznesením č. k. 6 Co 256/2009-103 zo dňa 11. 08. 2009, žalovanej nepriznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Odvolací súd takto rozhodol v súlade s ustanovením §211 ods. 1, posledná veta, O. s. p.»

K vyjadreniu krajského súdu sťažovateľka zaujala stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 7. decembra 2009, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Podľa § 41 ods. 2 0. s. p.

(2) Každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený.

Podľa § 138 ods. 1 0. s. p.

(1) Na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešne uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú.

Podľa § 211 ods. 1 0. s. p.

(1) Ak súd prvého stupňa nesprávne postupoval podľa § 209 ods. 1, odvolací súd sám vyzve toho, kto podal odvolanie, aby doplnil chýbajúce náležitosti, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. d). Vo veciach podľa § 120 ods. 2 odvolací súd odstraňuje vady odvolania tým, že sa obmedzí len na zistenie rozsahu, v akom sa rozhodnutie napáda. Odvolací súd sám odstráni vady pri doručovaní odvolania a výzvy podľa § 209a ods. 1 tak, že sám vykoná doručovanie. Odvolací súd rozhodne aj o návrhoch podľa § 138 ods. 1 vrátane tých, o ktorých nerozhodol súd prvého stupňa.

K uvedenému udávam, že podľa vyjadrenia sťažovateľky ju ani prvostupňový, ani odvolací súd nevyzýval na odstránenie väd podania ani inak s ňou nekomunikoval. Podčiarkujem v ústavnej sťažnosti uvedený argument, že odvolací súd vychádzal pri svojom rozhodovaní z nepravdivých informácií /napr. sťažovateľka nevlastnila žiadne motorové vozidlo, ako sa v rozhodnutí uvádza a pod./. Z rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, odkiaľ súd takúto informáciu zistil. Navyše meritom sporu má byť navrhovateľom uplatnený nárok na úhradu nájomného za užívanie nehnuteľnosti odporkyňou od 11. 4. 2007 – čo je zjavne svojvoľné a zrejme bezúspešne uplatňovanie práva, pretože sťažovateľka ako spoluvlastník nehnuteľností nemôže mať tieto v prenájme. Ďalej sťažovateľka argumentuje faktom, že spomínané rozhodnutie KS Bratislava meritórne nerozhodlo o jej odvolaní proti vyrubenému súdnemu poplatku za odpor, pretože rozhodol iba o tom, že sa jej nepriznáva

oslobodenie od súdnych poplatkov, ale o jej odvolaní proti poplatkovej povinnosti súd nerozhodol. Z tohto dôvodu podľa názoru sťažovateľky uznesením KS Bratislava uznesením 6 Co 256/09 z 11. 8. 2009 bolo prelomené právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie. Dopĺňame na základe horeuvedených argumentov, že súd svojím postupom prelomil aj citované ustanovenie § 211 ods. 1 0. s. p. “

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 55/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05, IV. ÚS 288/05).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka predovšetkým namieta, že krajský súd:

- o jej žiadosti o odpustenie súdneho poplatku rozhodol ako súd prvostupňový,
  - nerozhodol o jej odvolaní proti uzneseniu okresného súdu, ktorým jej bolo uložené zaplatiť súdny poplatok za podaný odpor,
  - nepriznal jej oslobodenie od súdneho poplatku za podaný odpor, hoci podľa jej názoru boli splnené zákonné podmienky,
- v dôsledku čoho mal porušiť jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa § 206 ods. 1 OSP ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. To znamená, že v zásade platí, že odvolanie, ktoré je prípustné, za predpokladu, že je podané včas a oprávnenou osobou, má suspenzívny (odkladný) účinok, teda podaním odvolania sa odkladá právoplatnosť napadnutého rozhodnutia.

Podanie odvolania má aj devolutívny účinok, ktorého zmysel spočíva v tom, aby o veci, o ktorej už rozhodol súd prvého stupňa, ktorý je svojím rozhodnutím viazaný, po podaní odvolania rozhodoval iba súd vyššieho stupňa. Devolutívny účinok je však vylúčený u odvolania podaného proti rozhodnutiam, kde právna úprava umožňuje autoremedúru prvostupňovým súdom (§ 210a OSP), prípadne je podané proti uzneseniu, ktoré vydal vyšší súdny úradník a justičný čakaťel.

V uvedenom prípade, keďže išlo o uznesenie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok vydané navyše vyšším súdnym úradníkom, mal súd prvého stupňa možnosť odvolaniu vyhovieť. Keďže sa tak nestalo, spis bol predložený krajskému súdu, ktorý, ako už bolo uvedené, vyhodnotil podanie sťažovateľky podľa jeho obsahu len ako žiadosť o oslobodenie od súdneho poplatku a v súlade s § 211 ods. 1 OSP poslednou vetou (z ktorej vyplýva právomoc odvolacieho súdu rozhodnúť aj o návrhoch podľa § 138 ods. 1 OSP vrátane tých, o ktorých nerozhodol súd prvého stupňa), o nej rozhodol tak, že jej nevyhovel.

Podľa § 209 ods. 2 OSP ak odvolanie smeruje proti uzneseniu, ktorým súd prvého stupňa nerozhodol vo veci samej, vec sa predloží odvolaciemu súdu pred rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, len ak by bez rozhodnutia o odvolaní súd prvého stupňa nemohol pokračovať v konaní.

Z uvedeného vyplýva, že odvolanie smerujúce proti nemeritórnemu rozhodnutiu predkladá prvostupňový súd vyššiemu súdu len vtedy, ak by prvostupňový súd bez rozhodnutia o odvolaní nemohol pokračovať v konaní vo veci samej, inak až spolu s odvolaním podaným proti rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej.

Keďže v prípade zaplatenia súdneho poplatku za podaný odpor ide o jednu z vecných procesných podmienok prípustnosti ďalšieho konania pred súdom prvého stupňa, bez splnenia ktorej nie je možné, aby konanie prebiehalo ďalej, ak sťažovateľka zistila, že krajský súd nerozhodol o jej odvolaní proti uzneseniu, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podaný odpor, mala a ešte stále môže upozorniť okresný súd, aby uplatnil postup podľa § 209 ods. 2 OSP.

Vzhľadom na to, že bez rozhodnutia o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podaný odpor, nemožno pokračovať v konaní, mala sťažovateľka možnosť uplatniť aspoň minimálnu procesnú aktivitu a upozorniť okresný súd na nutnosť opätovného predloženia predmetného spisu krajskému súdu. Ústavný súd považuje v okolnostiach daného prípadu tento postup za iný právny prostriedok, ktorý sťažovateľke zákon na ochranu jej základných práv alebo slobôd účinne poskytoval a na použitie ktorého bola a je v okolnostiach daného prípadu stále oprávnená (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že sťažovateľka mala a dosiaľ má k dispozícii procesný nástroj spôsobilý napraviť vytýkané pochybenie krajského súdu priamo v rámci prebiehajúceho súdneho konania.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína aj zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie na ochranu svojich práv vyžadujúc, aby aj sťažovateľ sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Táto zásada teda predpokladá, že sťažovateľ musí využiť prostriedky, ktoré mu poskytuje zákon, a následne vykonať prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jeho práv.

Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) musí byť realizované a napĺňané v celom súdnom procese prioritne tými všeobecnými súdmi, ktoré konkrétnu vec prerokovávajú a rozhodujú. Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa právneho názoru ústavného súdu preto nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom v danej veci nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do tohto dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľov až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť.

Súčasťou doterajšej stabilnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

Využitie všetkých opravných prostriedkov a iných právnych prostriedkov je podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 256/05). Keďže aj v okolnostiach daného prípadu táto podmienka nebola splnená, ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí senátu pri jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol pre jej neprípustnosť.

2. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že krajský súd vôbec nemal rozhodovať o jej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, ústavný súd v zhode s vyjadrením krajského súdu poukazuje na § 211 ods. 1 poslednú vetu OSP, podľa ktorej odvolací súd rozhodne v odvolacom konaní aj o návrhoch podľa § 138 ods. 1 (možnosť súdu priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov) vrátane tých, o ktorých nerozhodol súd prvého stupňa.

Uvedená právna úprava umožňuje odvolaciemu súdu, aby o takomto návrhu na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov rozhodol sám. (J. Mazák: Komentár k Občianskemu súdnemu poriadku 99/1963 Zb., § 211, systém ASPI)

Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa nerozhodol o žiadosti sťažovateľky o oslobodenie od súdnych poplatkov, o tomto návrhu rozhodol odvolací súd, i keď zjavne opomenul rozhodnúť o podanom odvolaní (proti uzneseniu, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podaný odpor) tvrdiac, že ho podľa obsahu „posúdil ako návrh na priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov podľa ustanovenia § 138 ods. 1 O. s. p.“.

Ústavný súd poznamenáva, že uplatňovanie zákona v súdnom konaní a postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv. Preto za porušenie základného práva nemožno považovať to, že krajský súd postupujúc v súlade so zákonom rozhodol o nevyhovení žiadosti sťažovateľky o oslobodenie od súdnych poplatkov (napr. m. m. I. ÚS 8/96). Vzhľadom na to ústavný súd

sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. Napokon sťažovateľka namieta, že jej krajský súd nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov, hoci podľa jej názoru na to boli splnené zákonné podmienky. Napadnutému uzneseniu krajského súdu vytýka, že majetok v rozsahu, v akom bol v ňom uvedený, „nezodpovedá skutočnosti a ňou vyplnenému tlačivu o majetkových pomeroch“.

Otázka právneho a skutkového posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené zákonné podmienky na oslobodenie od súdneho poplatku, patrí do výlučnej právomoci všeobecného súdu.

Úlohou ústavného súdu nie je naprávať prípadné skutkové a právne omyly všeobecných súdov. Ak však k rozhodnutiu súdu neoslobodiť sťažovateľku od súdnych poplatkov došlo z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje a umožňuje Občiansky súdny poriadok, nie je podľa názoru ústavného súdu možné vstupovať do jeho právomoci preskúmaním jeho myšlienkových úvah a hodnotení o existencii alebo neexistencii skutkových okolností (majetkových pomeroch) odôvodňujúcich rozhodnutie súdu o žiadosti sťažovateľky o oslobodenie od súdnych poplatkov. Sťažovateľka nemá zaručené právo, aby všeobecný súd akceptoval jej názor na rozsah, spôsob a postup zisťovania skutkového stavu (v okolnostiach daného prípadu majetkových pomeroch). Pri rozhodovaní o oslobodení od súdnych poplatkov súd zohľadňuje všetky jemu úradne známe skutočnosti o majetkových a zvlášť príjmových pomeroch. Potvrdenie je len administratívnou pomôckou a rozsah v ňom uvádzaných údajov nevymedzuje rozsah informácií, ktoré súd môže použiť pri rozhodovaní o oslobodení. Ak súd, ako to vyplýva z uznesenia „podľa obsahu spisu“, vedel o ďalšom majetku sťažovateľky, tak toto nielen mohol, ale i musel zohľadniť.

Ústavný súd preto v okolnostiach daného prípadu navyše konštatuje, že uvedené rozhodnutie o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov nie je zjavne svojvoľné. Z uvedeného dôvodu samotné rozhodnutie, ktorým nebolo vyhovené návrhu účastníka

konania na oslobodenie od súdnych poplatkov, nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom (I. ÚS 160/03). Právo na spravodlivý súdny proces totiž neznamená právo na vyhovujúce rozhodnutie o procesnom návrhu na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov.

Ústavný súd napokon dodáva, že povinnosť zaplatiť súdne poplatky nemožno v princípe podriaďovať pod „spory o občianskych právach a záväzkoch“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako sú tieto spory interpretované Európskym súdom pre ľudské práva, preto priame uplatnenie záruk práva na spravodlivý proces, ktoré tento článok ustanovuje, tu neprichádza do úvahy (I. ÚS 143/09, II. ÚS 67/2010).

Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami uplatnenými sťažovateľkou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2010